

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 295/25
12.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Душанке Ђорђевић, председника већа, Јелене Шкулић и Душана Агатоновића, чланова већа, уз учешће саветника Јелене Каличанин Војновић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног АА**, због кривичног дела насиље у породици из члана 194 став 3 у вези става 1 Кривичног законика, одлучујући о жалби јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Обреновцу Кт.бр.183/23 од 19.12.2024. године и жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Игњатовића, изјављених против пресуде Основног суда у Обреновцу К.бр.230/23 од 10.10.2024. године, након седнице већа одржане дана 23.04.2025. године, у присуству окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Милана Игњатовића, те одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, а након већања и гласања одржаног 12.05.2025. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

Делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Игњатовића, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Основног суда у Обреновцу К.бр.230/23 од 10.10.2024. године, **само у делу одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка**, тако што Апелациони суд у Београду окривљеном АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194 став 1 Кривичног законика, за које је изреком првостепене пресуде оглашен кривим, на основу одредаба чланова 4, 42, 45, 54, 64, 65 и 66 Кривичног законика, **изриче условну осуду, којом му утврђује казну затвора у трајању од 3 (три) месеца** и истовремено одређује да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у времену проверавања од **1 (једне) године** не изврши ново кривично дело. У случају опозива условне осуде у изречену казну затвора ће се урачунати време проведено у притвору по решењу судије за претходни поступак Основног суда у Обреновцу Кпп.бр.29/23 од 30.06.2023. године, који се према окривљеном рачуна од 29.06.2023. године од 14,30 часова као дана и часа лишења слободе до 27.10.2023. године. На основу одредбе члана 264 став 4 ЗКП **окривљени се ослобађа обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и судског паушала који падају на терет буџетских средстава суда**, док се у преосталом делу жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Игњатовића и жалба јавног тужиоца Основног

јавног тужилаштва у Обреновцу, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване и ожалбена пресуда се у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Обреновцу К.бр.230/23 од 10.10.2024. године, окривљени АА је оглашен кривим због извршења једног кривичног дела насиље у породици из члана 194 став 1 КЗ, те му је изречена условна осуда којом се утврђује казна затвора у трајању од 7 (седам) месеци са роком провере од 3 (три) године. Одлучено је да ће се у случају опозива условне осуде у изречену казну затвора урачунати време проведено у притвору. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова судског паушала у износу од 5.000,00 динара и обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 239.674,89 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док ће о преосталом делу трошкова кривичног поступка и њиховој висини бити одлучено накнадно посебним решењем. На основу одредбе члана 258 ЗКП оштећена ББ је упућена на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева и то како она лично тако и као законски заступник малолетног оштећеног ВВ.

Против ове пресуде благовремене жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Обреновцу К.бр.183/23 од 18.12.2024. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Игњатовић, из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду одржи претрес ради доношења одлуке о законитости доказа – записника о увиђају на покретној ствари и садржини и њиховог поновног извођења као и поновног саслушања окривљеног и оштећене и суочење у делу исказа који се разликује у вези са утврђењем правилног чињеничног стања или седницу већа на којој ће усвојити жалбу у целости, пресуду преиначити у ослобађајућу пресуду те одлучити да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда или решењем укине пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак како би суд отклонио наведене повреде и правилно и потпуно утврдио чињенично стање.

Одговор на жалбу јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Обреновцу је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Игњатовић, у коме је оспорио наводе изјављене жалбе и предложио суду да је одбије као неосновану.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску

Ктж.бр.320/25 од 31.03.2025. године, изнео предлог да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу Основног јавног тужилаштва у Обреновцу и жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Игњатовића те ожалбену пресуду потврди.

Апелациони суд у Београду је најпре одржао седницу већа у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, присуству окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Милана Игњатовића, на којој је размотрио целокупне списе, заједно са ожалбеном пресудом и изјављеним жалбама, пресуду испитао у смислу одредбе члана 451 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, навода и предлога из одговора на жалбу, а имајући притом у виду и наводе јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду из цитираног поднеска, нашао:

-жалба браниоца окривљеног је делимично основана док је жалба јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Обреновцу, неоснована.

Према ставу овог већа Апелационог суда у Београду, неосновано се жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Игњатовића те жалбом јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Обреновцу износи теза о томе да је пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, јер је њена изрека противречна датим разлозима, а у образложењу постоји одсуство разлога о битним чињеницама, будући да је према ставу овог суда пресуда како у изреци тако и у образложењу јасна и разумљива, не садржи нејасноће нити противречности, а суд је о свим чињеницама важним за доношење правилне и на закону засноване пресуде дао јасне и аргументоване разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

У жалби браниоца окривљеног се најпре износи теза о томе да је првостепени суд по правилној примени закона требало окривљеног АА да ослободи оптужбе да је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194 став 3 КЗ према малолетном ВВ, на начин како је то наведено у оптужници, а затим да донесе одлуку о кривичном делу из члана 194 став 1 КЗ које је учињено према оштећеној ББ, али су ови наводи жалбе оцењени као неосновани. Ово због тога што је оптужницом јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Обреновцу Кт.бр.354/23 – Кти.бр.6/23 од 20.07.2023. године, која је чињенично прецизирана на главном претресу 20.05.2024. године, окривљеном АА стављено на терет извршење *једног* кривичног дела насиље у породици из члана 194 став 3 у вези става 1 КЗ и при овој оптужници је тужилац остао до краја главног претреса, па је првостепени суд како је правилно закључио да нису доказане радње окривљеног АА за које је оптужницом терећен да је извршио према малолетном ВВ, ове радње изоставио из изреке пресуде, а окривљеног је огласио кривим само за оне радње за које је утврдио да има довољно доказа, односно оне које су извршене према оштећеној ББ, те је затим на правилно утврђено чињенично стање правилно применио закон и окривљеног АА огласио кривим због извршења једног кривичног дела насиље у породици из члана 194 став 1 КЗ. Окривљени није терећен због извршења два кривична дела већ једног, па би поступањем на начин како је то

предложено жалбом браниоца окривљеног, био повређен закон на штету окривљеног, због чега се цитираним наводима жалбе правилност и законитост пресуде неосновано спори.

На овом месту је важно истаћи да је према ставу овог суда неосновано жалбом јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Обреновцу оспорена правилност одлуке суда о томе да окривљеног АА не огласи кривим због извршења кривичноправних радњи на штету малолетног ВВ и то наводима који су поновљени наводи из првостепеног поступка. Наиме, тужилац у жалби врши сопствену оцену изведених доказа, те истиче да радње које је окривљени предузео према малолетном ББ јесу радње примене насиља у кривичноправном смислу, а како је суд исказ оштећене у целини прихватио, из ког доказа следи да је окривљени предузео инкриминисане радње, то су разлози пресуде контрадикторни њеној изреци. Указује се на налаз и мишљење судског вештака медицинске струке др Миленка Богдановића, из ког произлази да аутоагресивност и самоповређивање није нужно садржано у карактеристикама поремећаја какав постоји код малолетног оштећеног али да се не може искључити могућност да до таквих догађаја тј. понашања ипак дође.

Апелациони суд у Београду налази да првостепени суд правилно закључује да сам окривљени није спорио да "често има мало јачи физички контакт са малолетним Јованом", а то из разлога да би зауставио његово агресивно понашање и спречи га да се повређује. Такође, из доказа у списима следи да је оштећена ББ на главном претресу појаснила да окривљени никада из чиста мира није ударио своје дете, да окривљени мало јаче реагује када је дете раздражљиво, да га удари по задњици, а дечак носи пелене. Окривљени сину удари шамар када је раздражљив, а дечак је према речима мајке раздражљив када му се брани да нешто уради што објективно јесте опасно по њега, као што је ударање главом о тврде предмете када окривљени покушава физички да га спречи да то учини. Надаље, имајући у виду да из налаза и мишљења судског вештака доцента др Миленка Богдановића следи да из доступне медицинске документације произлази да је код ВВ у раном узрасту од неколико месеци примећен успорен психомоторни развој, због чега је лечен и болнички и амбулантно, то у вези са поремећајем који је код малолетног ВВ дијагностикован произлази да дете може бити раздражљиво, имати изливе беса, а што је документовано и у медицинској документацији "бурно реагује на осујећење, повремено удара главом, понекад буде и аутоагресиван", па се према наводима судског вештака медицинске струке не може искључити могућност таквог аутоагресивног понашања овог дечака. Како у конкретном случају нема медицинске документације, која потврђује било какву повреду код детета, већ је као доказ у списима за нанете повреде суду приложен ЦД који није форензички обрађен и не постоје подаци када и како је начињен, то следом свега реченог, према ставу овог суда правилно првостепени суд резонује да нема доказа на наводе оптужбе да је окривљени АА извршио кривичноправне радње у односу на малолетног ВВ.

И према ставу овог суда, правилно је првостепени суд закључио да је окривљени као отац у обавези да васпитно делује, да се стара о безбедности малолетног оштећеног,

који неспорно има изливе беса, био је раздражљив што је документовано и у медицинској документацији, те евентуално грубље реакције окривљеног у ситуацији када малолетни оштећени бурно реагује, удара главом и када га он спречава, односно задржава од повређивања својим телом или рукама, не може представљати насиље у кривичноправном смислу. Ово тим пре што је сведок оштећена ББ објаснила у којој ситуацији окривљени удара дете по рукама и ногама и испитани сведок ГГ је пред судом изричито негирала да је окривљени нанео било какве повреде малолетном оштећеном ВВ, због чега је правилност и законитост пресуде у овом делу неосновано оспорена жалбом јавног тужиоца.

У жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Игњатовића се такође понављају наводи из првостепеног поступка, истиче да је пресуда заснована на доказу на коме се по правилној примени закона не може заснивати, будући да је заснована на записницима о садржини аудио снимака са мобилног телефона оштећене, који, према ставу жалбе није могао бити увршћен у законите доказе у предметној кривичноправној ствари. Наиме, према ставу жалбе, морало је бити вршено вештачење мобилног телефона и свих предметних снимака како би се утврдио датум и време настанка, укупна дужина трајања и садржина целокупне конверзације, као и чињеница да ли је снимак преправљан, прекрајан или њиме манипулисано. Одбрана је снимке одмах оспорила и изнела захтев за издвајање из списка, а суд се оглушио на све наводе и у образложењу пресуде навео да снимак није споран јер окривљени не спори да је на снимку његов глас. Заправо окривљени није спорио свој глас али је све остало спорио и то пише у записницима, а суд у образложењу пресуде извлачи из контекста изјаве окривљеног одлазећи у екстрем да је окривљени и делимично признао извршење кривичног дела, што није истина.

Апелациони суд у Београду је ове жалбене наводе оценио као неосноване. Наиме, прво мора се имати у виду да је ожалбена пресуда донета пре свега на доказу изведеном испитивањем сведока оштећене ББ, која је пред судом истакла да су проблеми у браку са окривљеним почели када им се родило дете које има здравствени проблем, те да ју је због различитих приступа у васпитању заједничког детета малолетног ВВ, окривљени у дужем периоду у више наврата вређао, псовао мртвог оца и мајку, претио да ће је убити, пребити, поломити све кости, вукао је за косу, ударао шамаре, ударао по рукама и ногама, али да поред тога што са њом има лош однос окривљени је добар отац, заштитнички настројен према детету, док са њом улази у конфликтне ситуације када изнесе своје мишљење које се тиче детета, јер окривљени сматра да је он увек у праву. Објаснила је да је дана 27.06.2023. године малолетни ВВ гурнуо ТВ, па је окривљени када се вратио кући почео да виче на њу, да је избацује из куће, псовао је родитеље, гурао је из собе, па јој вратима прикљештио прст на нози јер је покушавала да уђе у собу, а након што је вриснула ударио јој је шамар, што је све снимала својим мобилним телефоном, а онда је окривљени тај снимак избрисао. Никада није пријавила окривљеног полицији јер га се плашила.

Исказ оштећене је и према ставу овог суда уверљив, непротивречан, искрен и

животан и оставља утисак исказа сведока који је пред судом говорио о оном што је заиста доживео. Имајући у виду налаз и мишљење судског вештака Гордане Ковач Гавриловић, из ког следи да се код оштећене не региструје склоност ка конфабулацијама и фалсификатима сећања, као ни измишљање и лажно представљање ствари и догађаја на патолошкој основи, то је према ставу овог суда првостепени суд правилно чињенично стање као у изреци пресуде засновао пре свега на доказу изведеном испитивањем сведока оштећене.

При том првостепени суд је правилно посебно имао у виду да није спорно да оштећена ББ није сваки догађај пријављивала надлежним органима, већ се први пут обратила 26.06.2023. године, а затим 28.06.2023. године, и то члану тима за поступање према женама изложеним насиљу и то психологу, о чему сведочи поднесак од 28.06.2023. године из ког између осталог следи да је оштећена тада изразила страх да се обрати полицији или Градском центру за социјални рад због реакције супруга, па је стога и уверљив навод оштећене која тврди да окривљеног није раније пријављила због страха од њега.

Коначно, исказ оштећене је сагласан и са доказом изведеним обављеним увиђајем на телефону оштећене на главном претресу 07.02.2024. године, када је пуштен аудио-снимак, који је према наводима оштећене доказ инкриминисаног понашања окривљеног током периода обухваћеног оптужбом, конкретно за дан 19.02.2023. године, када је утврђено да се на снимку чује глас окривљеног како говори оштећеној “Имаш ли ти мозга мајку ти јебем”, затим глас оштећене ББ која изговара “Имаш ли ти решење уместо што вичеш”, онда се чује окривљени како говори “Ја ти кажем, а ти ме гледаш као теле...када будеш рекла извини за ту болештину”, па се чује “Немој АА”, онда глас окривљеног “Сад ћу да ти јебем матер”, затим глас оштећене “Немој ме, немој ме”, а након тога се чује да оштећена плаче. Поново се чује глас окривљеног “Колико пута ђубре једно...мајку ти јебем ђубре једно”, након чега оштећена изговара “Имаш ли ти решење”, затим поново се чује глас окривљеног “Добићеш батине, избацићу те”, а затим глас оштећене “Немој то да радиш” и потом се чују звукови који подсећају на наношење удараца, оштећена јеца и говори “Не дирај ме, немој АА”, па затим глас окривљеног “Сад ћу да ти јебем матер” и поново глас оштећене “Немој ме” и чује се како оштећена плаче, а окривљени говори “Шта немој”.

Овај доказ није једини доказ у предметном кривичном поступку, пресуда није заснована искључиво на овом доказу и речи које је окривљени упутио оштећеној критичном приликом, а како то следи из предметног аудио-записа нису дословце унете у изреку ожалбене пресуде. Међутим, и према ставу овог суда, овај аудио-снимак говори у прилог истинитости казивања оштећене о томе да јој је окривљени претио, да јој је псовао родитеље, говорио да ће добити батине, вукао за косу и ударао шамаре, те је вратима прикљештио прст на нози, рекао да ће је убити и ставио јој палчеве на очи, па ови докази, према ставу овог суда у својој међусобној повезаности представљају и за овај суд логичну и уверљиву целину која је поуздан основ за доношење осуђујуће пресуде према окривљеном АА.

Правилно првостепени суд закључује да се предметни аутио-снимак могао по правилној примени закона користити као доказ у кривичном поступку, јер он није незаконит доказ у смислу одредбе члана 16 ЗКП, нити према својој садржини, нити према начину прибављања. Заправо супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног, правилно првостепени суд резонује да је чињеница да се ради о веродостојном снимку на коме су се могли чути гласови окривљеног и оштећене, није спорио ни сам окривљени, јер није спорио да се на снимку налази његов глас, због чега првостепени суд правилно закључује да је снимак аутентичан. Оштећена је снимала својим телефоном конфликт са окривљеним у својој кући, у циљу заштите својих интереса, снимала је кривичноправни догађај у коме је сама оштећена, дакле снимала је и себе, а не само окривљеног, па без обзира на то што није постојао пристанак окривљеног за настанак овог снимка и према ставу овог суда реч је о законитом доказу који је правилно коришћен у предметном кривичном поступку, а жалбени наводи су оцењени као без утицаја на другачију одлуку суда у овој кривичноправној ствари. Чак и да је истинита теза одбране о томе да је оштећена “испровоцирала окривљеног”, да је инсценирала догађај, а затим га намерно снимила како би наудила окривљеном, његова садржина, речи и сам тон окривљеног, указују на начин поступања окривљеног према оштећеној, начин на који је оштећена у породици третирана, те на постојање поремећених породичних односа у оквиру којих је радњама окривљеног угрожено достојанство, спокојство, те телесни интегритет оштећене.

Како је првостепени суд супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног правилно одбрану окривљеног оценио као усмерену на избегавању кривице, те супротну другим изведеним доказима, то је правилност и законитост ожалбене пресуде у погледу утврђеног чињеничног стања и правне квалификације кривичноправних радњи окривљеног неосновано оспорена изјављеном жалбом браниоца окривљеног.

Међутим, правилно је изјављеном жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Игњатовића, указано овом суду да је окривљени строго кажњен.

Према ставу овог суда, првостепени суд је приликом доношења одлуке о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА правилно утврдио све околности из члана 54 КЗ, које утичу на то да кривична санкција буде правилно одабрана, а њена висина правилно одмерена, па је правилно као олакшавајуће околности на страни окривљеног ценио ранију неосуђивност, околност да је реч о оцу малолетног детета, док отежавајућих околности није било, али је недовољан значај дат утврђеним олакшавајућим околностима. Овај суд је усвајајући у овом делу жалбу браниоца окривљеног поново ценио све чињенице из члана 54 КЗ, које је првостепени суд правилно утврдио, па је даље ценећи степен кривице, јачину повреде и угрожавања заштићеног добра, закључио да ће се у конкретном случају довољно утицати на окривљеног да убудуће не врши кривична дела и самом претњом казном, због чега му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца, са роком провере од 1 (једне) године. Према налажењу овог суда, овако

изреченом кривичном санкцијом ће се постићи сврха изрицања кривичних санкција и сврха условне осуде, односно довољно ће се утицати на окривљеног да убудуће не врши оваква и слична кривична дела.

Такође према ставу овог суда, основано је жалбом браниоца окривљеног указано овом суду да је пресуда у делу одлуке о трошковима неправилна, јер првостепени суд није довољан значај дао чињеници да окривљени ради, да му је супруга незапослена, да је по занимању возач, отац малолетног детета, да је у конкретном случају терећен због извршења кривичног дела из члана 194 став 3 КЗ, а оглашен кривим због извршења кривичног дела и члана 194 став 1 КЗ, дакле због лакше инкриминације, те да није оглашен кривим због извршења кривичноправних радњи за које је терећен према малолетном оштећеном ВВ, у ком смислу је спровођен сијасет доказа који су створили трошкове у предметном кривичном поступку за чије плаћање окривљени не може бити обавезан, па је имајући у виду имовинске прилике окривљеног, обавезу да издржава себе и лица која је по закону дужан да издржава, овај суд донео одлуку да трошкови кривичног поступка у предметној кривичноправној ствари падају на терет буџетских средстава суда, јер би у супротном, обавезом да ове трошкове плати, било доведено како издржавање окривљеног тако и лица које је по закону дужан да издржава, те је и у делу одлуке о трошковима ожалбена пресуда преиначена, јер је окривљени на основу одредбе члана 264 став 3 ЗКП, ослобођен обавезе плаћања трошкова кривичног поступка.

Следом свега реченог, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 459 став 1 и 457 ЗКП.

Саветник
Јелена Каличанин Војновић с.р.

Председник већа-судија
Душанка Ђорђевић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић